

فناوری

تشخیص افسردگی با کمک یک آزمایش خون!

پژوهشگران آمریکایی در بررسی خود، یک نشانگر زیستی را در خون شناسایی کرده‌اند که می‌تواند افسردگی را نشان دهد و در آزمایش خون مشخص می‌شود. به گزارش ساینس دیلی، پژوهشگران یک گام به ابداع نوعی آزمایش خون نزدیک‌تر شده‌اند که یک نشانه ساده بیوشیمیایی را برای افسردگی ارائه می‌کند و اثربخشی درمان را در بیماران نشان می‌دهد. این گروه پژوهشی به سرپرستی مارک راسنیک، استاد برجسته فیزیولوژی، بیوفیزیک و روانپزشکی «دانشگاه ایلینوی در شیکاگو»(UIC)، یک نشانگر زیستی را در پلاکت‌های انسان شناسایی کرده‌اند که میزان افسردگی را ردیابی می‌کند. این پژوهش براساس بررسی‌های پیشین چندین پژوهشگر انجام شده است که در مدل‌های انسانی و حیوانی نشان داده‌اند که افسردگی با کاهش آدنیلات سیکلاز همراه است. آدنیلات سیکلاز، یک مولکول کوچک درون سلول است که در واکنش به انتقال‌دهنده‌های عصبی مانند سروتونین و اپی نفرین ساخته می‌شود. راسنیک گفت: هنگامی که شخص افسرده می‌شود، میزان آدنیلات سیکلاز کم است. دلیل کاهش یافتن آدنیلات سیکلاز این است که زیر واحد GS الفا، پروتئین واسطه‌ای که به انتقال‌دهنده عصبی امکان می‌دهد تا آدنیلات سیکلاز را بسازد، در یک ماتریس غنی از کلسترول غشاماند یک «قاپق لیبیدی» گیر کرده و خیلی خوب کار نمی‌کند.

این پژوهش جدید، یک نشانگر زیستی سلولی را برای جابجایی زیرواحد GS الفا از قایق لیبیدی شناسایی کرده است. این نشانگر زیستی را می‌توان از طریق آزمایش خون شناسایی کرد. راسنیک ادامه داد: ما آزمایشی ابداع کرده‌ایم که نه تنها می‌تواند وجود افسردگی را نشان دهد، بلکه می‌تواند واکنش به درمان را با یک نشانگر زیستی واحد مشخص کند و این چیزی است که تا به امروز وجود نداشته است. پژوهشگران باور دارند که از این آزمایش خون می‌توان برای تعیین اینکه آیا درمان‌های ضد افسردگی مؤثر هستند یا خیر، شاید یک هفته پس از آغاز درمان استفاده کرد. بررسی‌های پیشین نشان داده‌اند هنگامی که نشانه‌های افسردگی بیماران بهبود می‌یابد، زیرواحد GS الفا از قایق لیبیدی خارج می‌شود. با وجود این، زیرواحد GS الفا در بیمارانی که داروهای ضدافسردگی مصرف می‌کردند اما هیچ بهبودی در نشانه‌های بیماری نداشتند، هنوز در قایق لیبیدی گیر کرده بود. این بدان معناست که صرفاً وجود داروهای ضد افسردگی در جریان خون، به اندازه کافی برای بهبود نشانه‌های بیماری خوب نیست. یک آزمایش خون ممکن است بتواند نشان دهد که آیا زیرواحد GS الفا پس از یک هفته، از اتصال لیبیدی خارج شده است یا خیر. راسنیک گفت: از آنجا که پلاکت‌ها در عرض یک هفته تغییر می‌کنند، شاهد تغییر در افرادی خواهیم بود که بهبود می‌یابند. می‌توان این نشانگر زیستی را دید که احتمالاً درمان موفقیت‌آمیز را پیش‌بینی می‌کند.

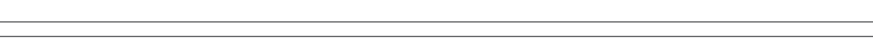
فیلم بازی

نامه‌هایی از ایوو جیما

«نامه‌هایی از ایوو جیما» نام یک فیلم درام جنگی به کارگردانی کلینت ایستوود و نویسندگی ایریس یاماشینتا است که در سال ۲۰۰۶ منتشر شد. این فیلم نبرد ایوو جیما را از دریچه چشم سربازان ژاپنی به تصویر می‌کشد و به عنوان بخش دیگری از فیلم پرچم‌های پدران ما در همان سال به‌شمار می‌رود که همان نبرد را از دیدگاه آمریکایی‌ها نشان می‌دهد. فیلم به‌طور کامل به زسان ژاپنی تهیه شده‌است. چون این دنباله‌سازی موفق

دیققاً همان داستان پرچم‌های پدران ما را از دید ژاپن روایت می‌کند. فیلم در جوایز اسکار نامزد ۴ اسکار بود که فقط بهترین ویرایش صدا را برد. نامه‌هایی از ایوو جیما در جشنواره بین‌المللی فیلم برلین، انجمن منتقدان یخش فیلم، انجمن منتقدان فیلم شیکاگو، دالاس فورت و گلدن گلوب جایزه بهترین فیلم خارجی زبان را دریافت کرد.

روزنامه‌بازی

روزنامه رسالت – ۱۵ دی ۱۳۶۷

«امام خمینی با تاکید بر شکست کمونیسم، گورباچف را به شناخت اسلام دعوت کرد»؛ تیترا اول رسالت درباره نامه تاریخی امام خمینی به دبیر کل حزب کمونیست شوروی بود که توسط آیت الله جوادی آملی به او ابلاغ شد. سید احمد خمینی درباره محتوای نامه امام خمینی توضیح داد: امام در پیام خود به گورباچف فرموده است برای همه روشن است که از این پس کمونیسم را باید در موزه‌های تاریخ سیاسی جهان جستجو کرد. رسالت همچنین خبر داد که گورباچف در پاسخ به نامه امام گفت : ما می‌خواهیم اشتباهاتی که در گذشته مرتکب شده ایم اصلاح کنیم. این نامه سه سال قبل از فروپاشی شوروی سابق ارسال شده بود.

چهره‌ها

بهرام صادقی؛ نویسنده معاصر

بهرام صادقی (۱۵ دی ۱۳۱۵، نجف آباد – ۱۲ آذر ۱۳۶۳، تهران) نویسنده معاصر ایرانی، نویسنده داستان کوتاه و از مهم‌ترین چهره‌های جنگ اصفهان بود. از وی یک مجموعه داستان کوتاه به نام سنگر و قمقمه‌های خالی و همچنین یک داستان بلند به نام ملکوت باقی مانده‌است. اغلب داستان‌های وی نمایانگر فروپاشی و بیهودگی زندگی شهری است.

صادقی دوران ابتدایی را در دبستان دهقان نجف‌آباد گذراند و سپس به همراه خانواده به اصفهان نقل مکان کرد و در دبیرستان ادب اصفهان مشغول به تحصیل شد. در آن‌جا بود که با افرادی چون منوچهر بدیعی، محمد حقوقی و رامین فرزاد و ایرج یاقربور آشنا شد و به تدریج توانست برخی از اشعارش را در مجلات به چاپ برساند. در سال ۱۳۳۴ و پس از قبولی در رشته پزشکی دانشگاه تهران، اصفهان را ترک کرد و مقیم تهران شد.

از بیست سالگی هم‌زمان با تحصیل در رشته پزشکی، داستان‌هایش را در مجلات ادبی به چاپ می‌رساند. وی پس از سی سالگی کمتر می‌نوشت. اولین داستان کوتاه‌اش وقتی بیست سال سن داشت منتشر شد و «ملکوت»، تنها داستان بلندش، را در بیست و پنج سالگی منتشر کرد. برخی منتقدان ملکوت را با رمان بوف کور صادق هدایت مقایسه می‌کنند. مجموعه داستان «سنگر و قمقمه‌های خالی»، داستان بلند «ملکوت» و چند داستان کوتاه پراکنده، کل آثار او را تشکیل می‌دهند. همین دو کتاب چاپ شده آن‌قدر بود که او از بزرگ‌ترین داستان نویسان معاصر ایران و صاحب سبکی پیشرو بداندند. بهرام صادقی در شامگاه دوازدهم آذر ۱۳۶۳ به دلیل ایست قلبی در منزلش در تهران درگذشت.

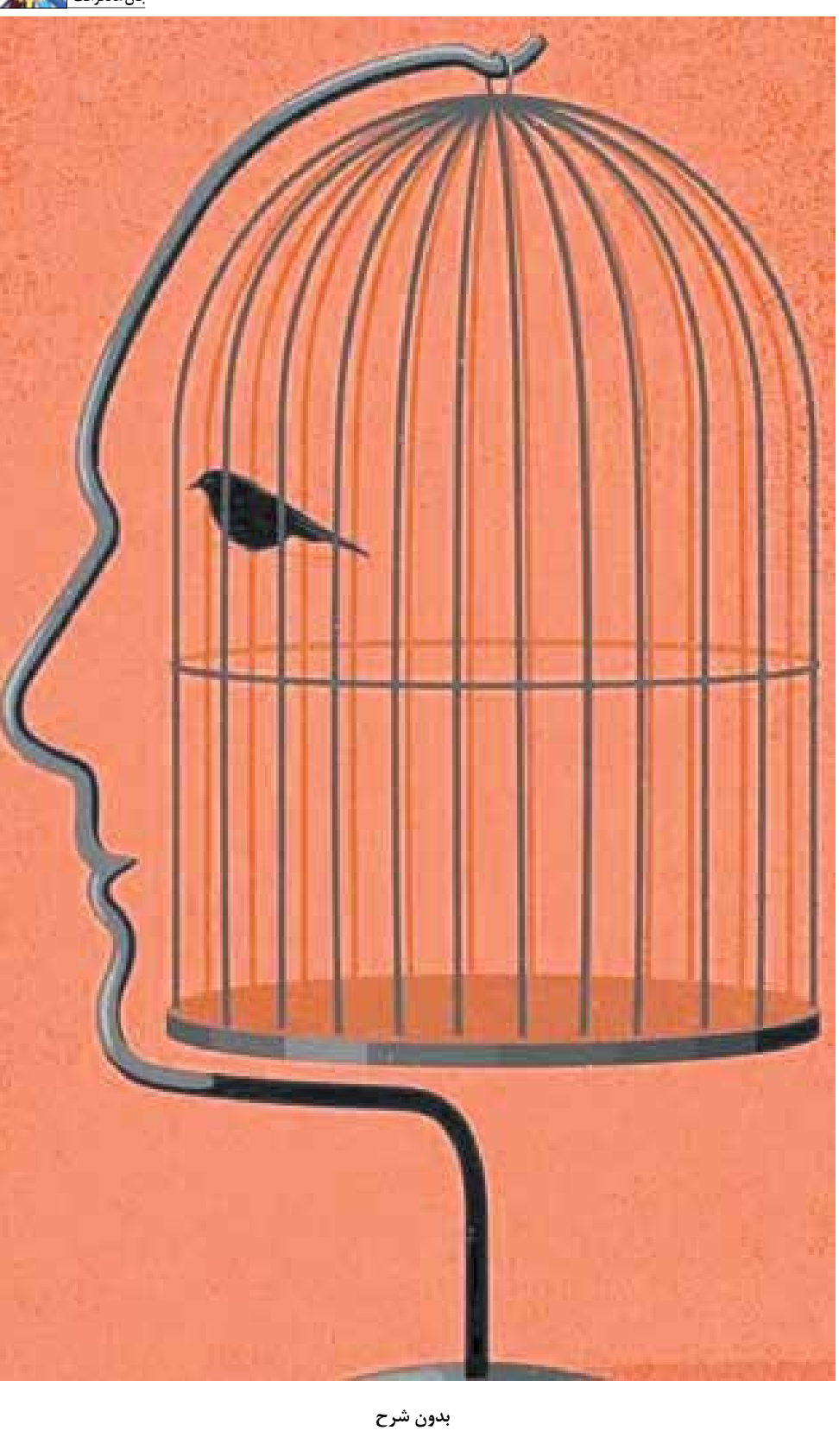
ماکس برن؛ فیزیکدان و ریاضی‌دان

ماکس برن (زاده ۱۱ دسامبر ۱۸۸۲ – درگذشته ۵ ژانویه ۱۹۷۰) فیزیکدان و ریاضی‌دان یهودی‌تبار آلمانی بود. وی در سال ۱۹۵۴ جایزه نوبل فیزیک را از آن خود کرد. او یکی از ۱۱ نفری بود که بنابینه راسل-اینشتین را امضا کردند.

ماکس برن تحصیلات خود را در دانشگاه‌های برسلاو و هایدلبرگ و زوریخ انجام داد. او در طول تحصیلات در مقطع دکتری و نیز انجام تحقیقاتش برای دریافت عنوان دانشیاری در گوتینگن، با دانشمندان و ریاضی دانان برجسته‌ای مانند فلیکس کلاین، داوید هیلبرت، هرمان مینکوفسکی، انو رونگه، ویگت و کارل شوارزشیلد در تماس بود. در ۱۹۰۹ مدرس دانشگاه گوتینگن شد و در ۱۹۱۲ به دانشگاه شیکاگو رفت. در ۱۹۱۹ مدتی در ارتش آلمان خدمت کرد و سپس استاد دانشگاه فرانکفورت شد. در همین دوره تعبیر خود از تابع چگالی احتمال برای ^{۳۳}۳ در معادله شرودینگر را ارائه کرد که همین بعدها باعث شد او جایزه نوبل را ببرد. در ۱۹۳۳ او برای فرار از آزار نازی‌ها به دانشگاه کمبریج رفت و در آن دانشگاه استاد شد. در ۱۹۳۹ به تابعیت بریتانیا درآمد و به عضویت انجمن پادشاهی لندن پذیرفته شد. آلبرت اینشتین از دوستان بورن بود و جمله معروف خود درباره مکانیک کوانتم «خدا با جهان تاس بازی نمی‌کند» را در ۱۹۲۶ در نامه‌ای به بورن نوشت

طرح روز

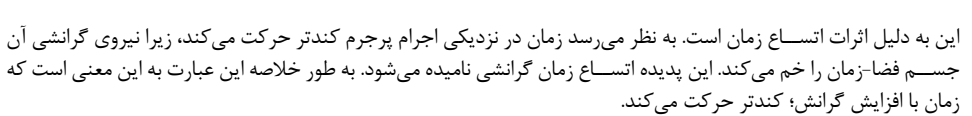
بدون شرح

دکستنی‌ها

چرا فضاوردان در زمین دیر تر پیر می‌شوند؟

محققان در مطالعه اخیرشان اظهار کرده‌اند فضانوردان در ایستگاه فضایی بین‌المللی اندکی کندتر از افراد روی زمین پیر می‌شوند. اما علت این امر چیست؟ در این خبر به بررسی این موضوع پرداختیم. به گزارش ایسنا و به نقل از بیزینس اینسایدر، زمان ممکن است برای ما نسبت به دیگران در بخش متفاوتی از فضا-زمان سریع‌تر یا کندتر به نظر برسد. این بدان معناست که فضانوردان در ایستگاه فضایی بین‌المللی اندکی کندتر از افراد روی زمین پیر می‌شوند. نتایج یک مطالعه نشان داده فضانوردان در ماموریت‌های طولانی ممکن است در برابر عوامل استرس زای منحصر به فردی که می‌توانند بر پیری انسان تاثیر بگذارند آسیب پذیر باشند.

همه ما این جمله را شنیده‌ایم که زمان نسبی است. همه ما تجربه خود را در فضا-زمان به طور متفاوتی اندازه‌گیری می‌کنیم. دلیل آن این است که فضا-زمان مسطح نیست – منحنی است و می‌تواند توسط ماده و انرژی منحرف شود. برای مثال زمان برای افرادی که در کوه زندگی می‌کنند سریع‌تر از کسانی که در سطح دریا زندگی می‌کنند می‌گذرد. بنابراین بسته به موقعیت و سرعت ما، زمان می‌تواند نسبت به دیگران در بخش متفاوتی از فضا-زمان سریع‌تر یا کندتر به نظر برسد و برای فضانوردان در ایستگاه فضایی بین‌المللی، این بدان معناست که آنها در فرآیندی کمی کندتر از افراد روی زمین پیر می‌شوند.

این به دلیل اثرات اتساع زمان است. به نظر می‌رسد زمان در نزدیکی اجرام پرجرم کندتر حرکت می‌کند، زیرا نیروی گرانشی آن جسم فضا-زمان را خم می‌کند. این پدیده اتساع زمان گرانشی نامیده می‌شود. به طور خلاصه این عبارت به این معنی است که زمان با افزایش گرانش؛ کندتر حرکت می‌کند. به همین دلیل است که زمان برای اجرام نزدیک به مرکز زمین که گرانش قوی‌تر است کندتر می‌گذرد. این بدان معنا نیست که شما می‌توانید خود را در یک زیرزمین حبس کنید، فقط برای اینکه از بقیه ما که در اینجا در سطح زمین زندگی می‌کنیم بیشتر زنده بمانید، زیرا اگر در زیرزمین ساکن شوید، در تمام طول عمرتان فقط کسری از ثانیه کندتر از بقیه افراد روی زمین پیر می‌شوید. عامل دوم چیزی به نام «اتساع زمان با سرعت نسبی» است که در آن زمان با سرعت بیشتری حرکت می‌کند. نمونه کلاسیک این موضوع، سنترابوی دوقلوها است. یکی از دوقلوها در یک سفینه فضایی که نزدیک به سرعت نور حرکت می‌کند به فضا پرتاب می‌شود و دیگری در زمین می‌ماند. وقتی آن دوقلو مسافر فضایی به زمین بازمی‌گردد، تنها چند سال پیر شده است، اما متوجه می‌شود خواهرش که در زمین بوده بیش از یک دهه پیر شده است.

البته هیچ کس آن آزمایش را در زندگی واقعی انجام نداده است، اما شواهدی وجود دارد که این آزمایش واقعی است. زمانی که دانشمندان یک ساعت اتمی را به مدار فرستادند و بازگردانند(در حالی که یک ساعت یکسان را در اینجا روی زمین نگه داشتند) دریافتند این ساعت کمی عقب‌تر از ساعت زمینی حرکت می‌کرد. زیرا اتساع زمان گرانشی و اتساع زمان سرعت نسبی می‌توانند هم‌زمان اتفاق بیفتند. یک راه خوب برای فکر کردن در مورد آن، در نظر گرفتن فضانوردانی است که در ایستگاه فضایی بین‌المللی زندگی می‌کنند. به گفته ناسا، در حال حاضر، خدمه بین‌المللی هفت نفره روی ایستگاه فضایی بین‌المللی زندگی و کار می‌کنند و هر ۹۰ دقیقه یک بار به دور زمین می‌چرخند. آنها در ارتفاع ۲۶۰ مایلی بالاتر از زمین شناور هستند، جایی که کشش گرانشی زمین ضعیف‌تر از سطح آن است. این بدان معناست که زمان برای آنها نسبت به افراد روی زمین باید سرعت بیشتری داشته باشد. اما ایستگاه فضایی نیز با سرعت تقریباً پنج مایل در ثانیه به دور زمین می‌چرخد. این بدان معناست که زمان برای فضانوردان نسبت به افراد روی سطح نیز باید کند شود.

قاب

رویترز

حمام صبحگاهی یک نوجوان با آب سرد در هوای سرد زمستانی در بخش قدیمی شهر دهلی هند

مردم سالاری

روزنامه اجتماع – **سیاسی** – **فرهنگی** و **اقتصادی**

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری مردم سالاری
مدیرمسئول:مصطفی کواکبیان
نشانی اینترنتی: www.mardomsalari.net
نشانی تلگرام: mardomsalaridaily
نشانی اینستاگرام: mardomsalaridaily
آدرس تحریریه: اتوبان شیخ فضل‌الله نوری شمال به جنوب خروجی خیابان سازمان آب – خیابان حاجی‌بزر اسیر – کوچه چهارده – پلاک ۱
تلفن: ۰۲۹–۸۸۳۸۳۲۶
فکس: ۰۲۹–۸۸۳۴۰۹۴
رنه روزنامه‌ها: ۲
توزیع: نشر گستر امروز – تلفن: ۶۱۹۳۳۳۳۳
چاپ: نشر رحمان – تلفن: ۰۴–۶۵۵۸۶۸۰۱
ادان صبح:۵/۴۳ طلوع آفتاب: ۱۵ ۷/۱۵ اذان ظهر:۹:۱۲/۰ اذان مغرب: ۱۷:۳۳ پنجشنبه ۱۵ دی ۱۴۰۱ جمادی‌الثانی ۱۴۴۴ – ۲۰ ژانویه ۲۰۲۳ – شماره ۵۸۹۹

حدیث روز

حضرت محمد(ص):

خدا یا میان ما را اصلاح ده و دل‌های ما را متفق ساز و ما را به آرایش هدایت کن و از تاریکی‌ها به سوی روشنی رهایی بخش و از زشتی‌های آشکار و نهان دور ساز، خدا یا گوش‌ها و چشم‌ها و دل‌ها و زنها و فرزندان ما را مبارک گردان و توبه ما را بپذیر زیرا تو توبه‌پذیر و مهربانی.

(توح الفصاحه)

نگاه

حکومت، عامل اصلی حاکمیت قانون

حسین نوری‌نیا

نویسنده در این یادداشت تلاش می‌کند نقش دولت در حاکمیت قانون را گوشزد کند. نقشی که اگر به قانون و حاکمیت آن، رنگ ایدئولوژیک بدهد می‌تواند به شکاف‌های جدید اجتماعی و سیاسی تبدیل شود.

قانون یکی از هنجارهای رسمی و مهم انتظام‌بخش روابط اجتماعی است.

وقتی می‌گویم انتظام‌بخش و نظم‌دهنده رفتار، خواسته و ناخواسته، محدودیت‌هایی را به همراه دارد؛ محدودیت‌هایی که از یک سسو مورد پذیرش عموم یا اکثریت جامعه باشد و از سوی دیگر نسبت به همه افراد – چه آن‌ها که آن را پذیرفته‌اند و چه آن‌ها که نپذیرفته و یا نسبت به آن نقد دارند – یکسان اعمال شود.

تنها در این صورت است که قانون می‌تواند هم از سوی عموم جامعه پذیرفته شود و هم حاکمیت خود را بر جامعه اعمال کند و ما با پدیده حاکمیت قانون مواجه باشیم. هر چند این را نیز می‌دانیم که چون قانون از سوی مراجع رسمی تدوین می‌شود، می‌تواند رنگ و بوی ایدئولوژیک صاحبان قدرت را به خود بگیرد، و پیش از آن که به اجرا در آید، خود واجد شکاف اجتماعی شود. این موضوع حتی در کشورهای با نظام‌های دموکراتیک نیز قابل پیگیری است.

در کشور ما شاید این موضوع بیش‌تر قابل پیگیری باشد و رد آن را می‌توان در لایه‌های گوناگون قانون در دو جنبه جست: یکی تبعیضی که قانون به طور صریح تعریف کرده است و دیگری فقدان حاکمیت قانون و یا اعمال آن بر حسب سلیقه مجری.

اما در مورد اعمال سلیقه‌ای قانون تقریباً اکثریت ما در زندگی روزمره خود تجربه‌های بسیاری داریم. شاید به همین جهت است که اکثریت ایرانیان بر این نظر هستند که اگر پول و پارتی می‌توان بسیاری از مشکلات اداری و قانونی را حل و فصل کرد، یعنی اگر پول و پارتی داشته باشیم، می‌توانیم از امتیازاتی برخوردار شویم که قانون برای ما در نظر نگرفته است و با بالعکس از محدودیت‌هایی رهایی یابیم که قانون برای ما در نظر گرفته است.

چنین تجربه‌هایی در زیست روزمره موجب شده است که در پیمایش ملی ارزش‌ها و نگرش‌های ایرانیان در سال ۱۳۹۴ که جامعه نسبت به شرایط کنونی از ثبات بیش‌تری برخوردار بود، تنها ۲۸٫۲ درصد از مردم بگویند «حکومت به همه مردم به یک چشم نگاه می‌کند»، به عبارتی، حکومت که موظف است در چارچوب قانون و بدون تبعیض نسبت به تمام شهروندان و آحاد جامعه به یکسان عمل کند، از نگاه اکثریت فاقد چنین جایگاهی است و حتی ۴۰٫۲ درصد به صراحت با این گزاره مخالف بودند.

بر ایسن مبنا، می‌توان چنین استنباط کرد که از نگاه اکثریت مردم، حکومت برای برخی از افراد فرصت‌های متفاوتی را برای رشد و زندگی بهتر فراهم می‌آورد. یک یافته دیگر در همین پیمایش به خوبی نشان می‌دهد که از نگاه مردم این تبعیض در رده‌های بالای مدیریتی بیش‌تر اعمال می‌شود؛ آن جایی که فقط ۲۳٫۸ درصد از مردم گفته‌اند که «قانون در مورد مردم و مسئولان یکسان اجرا می‌شود».

تا وقتی چنین تصوری از قانون در جامعه وجود داشته باشد، کنترل‌های درونی اعضای جامعه برای عمل در چارچوب قانون، سست می‌شود؛ چرا که افراد جامعه عمل به قانون را نوعی خسارت برای خود تلقی می‌کنند. در همان پیمایش فقط ۲۷٫۳ درصد گفته‌اند که اگر حتی از کسی ضایع شود تا اندازه زیاد و خیلی زیادی می‌تواند از طرق قانونی به حق خود برسد.

به خوبی می‌توان دید که اکثریت ایرانیان بر آن هستند که قانون هم نمی‌تواند آن گونه که باید از حقوق افراد به صورت عادلانه حمایت کند و آن‌هایی که به شیوه‌های گوناگون در مناسبات اداری نفوذ دارند، می‌توانند جلوی احقاق حق را بگیرند.

چنان کلام آن که، نوع نگاه حکومت به قانون، از مرحله تدوین و تصویب – که باید مورد پذیرش عموم یا اکثریت قرار گیرد و در تضاد با دیگر هنجارهای اجتماعی بویژه عرف نباشد – و نیز شیوه عادلانه اعمال قانون باید به نوعی باشد که جامعه نسبت به آن احساس تبعیض نکند، تا قانون بتواند به قول دورکیم از دو جهت، یکی فشار بیرونی و دیگری فشار و کنترل درونی، انتظام‌بخش حیات اجتماعی باشد.

منبع: خبر آنلاین